Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 66.564 van 4 juni 1997

A. 72.909/III-22.866

In zake : **de naamloze vennootschap Cinés Wellington**,

die woonplaats heeft gekozen bij Mr. Francis JONGEN, advocaat,
Terhulpsesteenweg 187
1170 Brussel,

tegen :

1. **de gemeente Eigenbrakel,**
2. **het Waals Gewest**, vertegenwoordigd door zijn Regering,

die woonplaats gekozen hebben bij Mr. Pierre LAMBERT, advocaat,
Defrélaan 19
1180 Brussel.

Tussenkomende partijen :

1. **DRIEGHE** Régine,

   die woonplaats heeft gekozen bij Mr. Philippe DE PAGE, advocaat,
   Vorstlaan 34
   1170 Brussel,

2. **de naamloze vennootschap RESIDENTIA PARK,**

   chaussée de Nivelles 268 A
   1420 Eigenbrakel.

DE VOORZITTER VAN DE IIIe KAMER,

Gezien het op 20 januari 1997 ingediende verzoekschrift waarbij de naamloze vennootschap Cinés Wellington de nietigverklaring vordert van de bouwvergunning die op 21 oktober 1996 aan de nv Residentia Park is afgegeven voor de bouw van een bioscoopcomplex op een stuk grond aan de route de Piraumont, kadastraal bekend 4e afdeling, sectie D, gedeelte van nummer 293A te Eigenbrakel;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging van die beslissing vordert;

Gezien de nota met opmerkingen;

Gezien de zittingsnota die de verzoekende partij heeft ingediend;

Gezien het verslag van de heer GILLIAUX, auditeur bij de Raad van State, opgemaakt op grond van artikel 93 van de procedureregeling;

Gezien de op 18 en 21 april 1997 ingediende verzoekschriften waarbij Régine DRIEGHE en de naamloze vennootschap RESIDENTIA PARK vragen als tussenkomende partij te mogen optreden;

Gelet op de beschikking van 15 april 1997 waarbij die tussenkomsten worden toegestaan;

Gelet op de beschikking van 15 april 1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven, waarbij de neerlegging van de verslagen wordt bevolen en waarbij de partijen worden opgeroepen om op 25 april 1997 te verschijnen, de datum waarop de zaak voor verdere

behandeling is uitgesteld tot de terechtzitting van 16 mei 1997;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. JONGEN, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, van Mr. WEINSTOCK, loco Mr. LAMBERT, advocaat, die voor de verwerende partijen verschijnt, van Mr. DE PAGE, advocaat, die voor de eerste tussenkomende partij verschijnt en van Mr. DELTOUR, advocaat, die voor de tweede tussenkomende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer GILLIAUX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het verslag van het lid van het auditoraat dat belast is met het onderzoek van de zaak, concludeert dat artikel 93 van de algemene procedureregeling van toepassing is; dat dit verslag overeenkomstig artikel 21bis, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State ter kennis is gebracht van "diegenen die bij de beslechting van de zaak een belang hebben en die erin kunnen tussenkomen", namelijk degenen van wie de verzoeken tot tussenkomst reeds ontvankelijk waren verklaard; dat zij vijftien dagen de tijd hebben gekregen om een nieuw verzoekschrift tot tussenkomst in te dienen, zoals bepaald in de voormelde wetsbepaling, wat hen in staat stelde om hun vroegere bewijsgronden bij te schaven en het standpunt van de auditeur-rapporteur bij te treden; dat verzoeker, aan wie het verslag slechts vier dagen

vóór de terechtzitting ter kennis is gebracht, volgens artikel 93 van de procedureregeling echter geen enkel processtuk kan indienen om de ontvankelijkheid van zijn beroep toe te lichten;

Overwegende dat de verzoekende partij beweert dat zij in de uitoefening van haar rechten van verdediging wordt gediscrimineerd; dat de aangevoerde discriminatie niet voortvloeit uit artikel 21bis, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, aangezien dat artikel alleen tot doel heeft ervoor te zorgen dat degenen die bij de beslechting van de zaak belang hebben, hun argumenten kunnen aanvoeren; dat die bepaling op zich niet discriminerend is, in zoverre zij de belanghebbenden vijftien dagen de tijd biedt om te reageren, terwijl verzoeker slechts maximum tien dagen heeft om de mondelinge verdediging die hij op de terechtzitting naar voren zal brengen, voor te bereiden; dat enerzijds verzoeker zijn belang bij het beroep reeds in het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft kunnen toelichten en dat anderzijds het feit op zich dat de rechten van verdediging via een pleidooi in plaats van via een geschreven stuk worden uitgeoefend, niet noodzakelijkerwijs inhoudt dat die rechten worden geschonden; dat de aangevoerde discriminatie alleen kan voortvloeien uit een strikte toepassing van artikel 93 van de algemene procedureregeling, welk artikel verzoeker niet het recht geeft om via een processtuk op het verslag van het lid van het auditoraat te reageren, terwijl de tussenkomende partijen wel zulk een geschreven stuk kunnen indienen;

Overwegende dat in casu niet is voldaan aan de vereisten voor een billijk proces en inzonderheid aan de inachtneming van het beginsel dat de partijen met gelijke wapens moeten kunnen strijden; dat in een hoofdzakelijk schriftelijke procedure, zoals die inzake

beroep wegens machtsoverschrijding - zelfs als die procedure met toepassing van het voormelde artikel 93 tot de eenvoudigste vorm wordt teruggebracht - het gewicht van een pleidooi, hoe beargumenteerd ook, immers niet te vergelijken is met dat van een processtuk; dat bij de toepassing van die bepaling rekening moet worden gehouden met de zeer belangrijke rol die het recht op een billijk proces in een democratische samenleving vervult (Eur. Court H.R., Airey case, judgment of 9 October 1979, Series A No. 32, par. 24); dat, in de gegeven omstandigheden, de zittingsnota die de verzoekende partij heeft ingediend nadat zij de nodige tijd had gekregen om die voor te bereiden en die aan de overige partijen ter kennis is gebracht, evenzeer in aanmerking moet worden genomen als een geschreven stuk waarin de procedureregeling voorziet;

Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partijen tevergeefs betogen dat de zittingsnota van de verzoekende partij uit de debatten moet worden geweerd om reden dat zij die nota pas twee dagen vóór de terechtzitting hebben ontvangen; dat die korte termijn - die zij ontoereikend achten - de tweede tussenkomende partij niet heeft belet om op de voormelde zittingsnota te reageren door een nota met opmerkingen in te dienen die op de terechtzitting van 16 mei 1997 aan de Raad van State is meegedeeld en die twee uur vóór de opening van de debatten ter kennis is gebracht van de verzoekende partij, die zich daartegen niet heeft verzet; dat, in de gegeven omstandigheden, de regels inzake billijk proces niet zijn miskend, zodat de verzoekende partij heeft afgezien van het recht om aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag over de voornoemde discriminatie te laten stellen;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar zittingsnota betwist dat artikel 93 van de procedureregeling van toepassing is; dat zij enerzijds betoogt dat volgens die bepaling na inzage van het verzoekschrift moet blijken dat het beroep niet-ontvankelijk is, terwijl het lid van het auditoraat dat met het onderzoek van de zaak is belast, eerst kennis heeft genomen van de nota met opmerkingen van de verwerende partij en pas daarna zijn verslag heeft opgesteld, dat zij anderzijds betoogt dat noch de verwerende partijen, noch de tussenkomende partijen, noch de auditeur-rapporteur het beroep als "kennelijk" niet-ontvankelijk hebben bestempeld en dat zij tot slot betoogt dat het aangewezen lid van het auditoraat niet onmiddellijk verslag heeft uitgebracht, zoals in artikel 93 van de procedureregeling wordt voorgeschreven, maar eerst twee maanden na de indiening van het verzoekschrift;

Overwegende dat de procedure bedoeld in artikel 93 van de procedureregeling en ingevoerd bij de artikelen 21bis, § 3, en 30 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, inzonderheid van toepassing is als de auditeur-rapporteur van mening is dat het verzoekschrift op het eerste gezicht kennelijk niet-ontvankelijk is; dat andere interpretaties fundamenteel in strijd zouden zijn met de wil van de wetgever; dat een lid van het auditoraat dat op basis van artikel 93 rapporteert, geenszins gebonden is door de mening van de partijen en nog minder door de terminologie die zij gebruiken; dat zodra hij van mening is dat de summiere procedure moet worden gevolgd, hij niet verplicht is geijkte termen te gebruiken, wil hij vermijden dat de regel vervat in het vijfde lid van artikel 93 wordt toegepast; dat die bepaling geen dwingende termijn bevat;

Overwegende dat de verzoekende partij, een naamloze vennootschap die inzonderheid tot doel heeft evenementenzalen en voornamelijk bioscoopzalen te exploiteren, voor het ogenblik vier zalen in Waterloo exploiteert die samen goed zijn voor 616 plaatsen en van plan is om in 1997 drie nieuwe zalen met samen 528 plaatsen te openen; dat het betwiste project bestaat uit een bioscoopcomplex van zestien zalen met 4.500 zitplaatsen en 1.200 parkeerplaatsen; dat zij betoogt dat zij belang heeft bij het beroep, omdat "zij rechtstreekse concurrentie van het nieuwe complex zal ondervinden, aangezien haar bioscopen op minder dan tien kilometer van het door de bestreden handeling toegestane complex liggen, aangezien haar zalen ouder zijn en aangezien het moeilijker is om in het centrum van Waterloo te parkeren, waarbij die concurrentie hoegenaamd niet zal neerkomen op een strijd met gelijke wapens, maar zo buitensporig hard zal zijn dat de verzoekende partij, gelet op de plotselinge daling van het aantal bioscoopbezoekers in haar zalen, ongetwijfeld failliet zal gaan"; dat de verwerende partijen betwisten dat de verzoekende partij belang heeft bij het beroep;

Overwegende dat de hoedanigheid van bioscoophouder op zich onvoldoende is om de verzoekende vennootschap te bevoorrechten ten aanzien van de andere rechtzoekenden van wie het belang zich in principe tot de goede ordening van hun wijk beperkt; dat zij er alleen belang bij heeft om de nietigverklaring van de bestreden vergunning te vorderen indien het vergunde bouwwerk zo dichtbij komt te liggen dat het een negatieve invloed heeft op de leefomstandigheden in de wijk waar haar exploitatiezetel gevestigd is; dat dit in casu niet het geval is; dat het gebouw dat de verzoekende partij voor commerciële doeleinden exploiteert, op ongeveer tien kilometer van het

bestreden bouwwerk ligt; dat de exceptie gegrond is; dat het beroep kennelijk niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat de niet-onvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring tot gevolg heeft dat de vordering tot schorsing wordt afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen en het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 14.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partij ten belope van 4.000 frank en ten laste van de tussenkomende partijen ten belope van elk 5.000 frank.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op vier juni 1900 zevenennegentig door :

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier, **De Voorzitter,**

M.-Cl. HONDERMARCQ. **J.-Cl. GEUS.**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOöRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**